

гачели не си говорите и не си ходите, а пъкъ ви сж на вратата, дѣто го рекли. Баримъ дѣцата не се събиратъ да си поиграятъ заедно. Минете, заминете, погледнете се навъсено и — ни „добъръ день“, ни нищо!.. Какъ се стърпявате?.. Да не сте нѣщо скарани?

— Не сме, не сме!.. Не се познаваме! — отговори хладнокрѣвно нѣкогашниятъ демократъ Бойковски.

Сега по реда си въ разговора, или, по-добрѣ, въ прѣпирнята, се намѣси Бойковска:

— Какво има да разправяме съ тѣхъ или пъкъ да дѣлимъ, та да сме скарани съ тѣхъ?!.. Отговори надутото тя. Тогава тѣ биха имали за себе много високо мнѣние и много голѣми претенции!..

— Какъ тѣй, синко? не се познавате ли? Тази къщица нали е тѣхна?..

— Кой знае? Ний ги въ нея сварихме. Може и съ кирия да живѣятъ, както мнозина тукъ...

— Мигаръ, отъ толкова врѣме насамъ живѣете тукъ заедно, се вика, и не се познавате?!.. Комшиятъ е по-прѣвъ отъ баща, майка и роднини. За лошо, за добро — той се намира. Ами, не дай Боже, да ти се случи нѣщо зло нощѣ, при кого ще припкашъ? Кого ще викашъ на помощъ? Кой ще те чуе? Кой ще ти се притече?

— Ама какъ може да бжде туй? Ний нѣмаме честъта да сме запознати, прѣпорѣчани! отговори многоучено Бойковска.

— Хубава работа, булка! я прѣсѣче дѣдо Генко. Баримъ ти недѣй ми повтаря туй! Мога ли го повѣрва — па и кой може? Мигаръ сега отъ толкова врѣме насамъ вий не знаете, тѣ кои сж и отъ дѣ сж и тѣ — васъ. Ама право ми кажи! Всѣки день се виждате и пакъ казвашъ, че се не знаете!.. Какво повече искате?!..

— Тѣ може и да знаятъ кои сме, ама ний не знаемъ, — пакъ и малко се интересуваме да знаемъ! — тѣ кой сж! се зачупи кокетно Бойковска.

— Това не е хубаво, булка!

— Ама тукъ е такъвъ обичаятъ!

— Тогава, чудни сж вашитѣ обичаи! Лоши сж вашитѣ обичаи! Най-послѣ пъкъ, хайде да кажемъ,